

§ 2; 2det Stykke maa selvfølgelig bortfalde, saafremt efter vort oven for udviklede Ønske Menighedsraad kun bliver en frivillig Institution. I Overensstemmelse dermed maa da ogsaa i de følgende Paragraffer det om Menighedsraad foreslaaede udgaa.

ad § 3. I det Kjøbenhavns Gejstlighed tilfulde paaskønner Paragraffens Hensigt at skaffe de kjøbenhavnske Kirker et Overtilsyn, hvor de kirkelige Hensyn ere sikrede imod at skydes til Side, maa vi med Hensyn til Paragraffens 3die Punktum (Ligeledes bemyndiges) andrage om, at der over for det udtalte „indtil videre“ *fastsettes en vis Tidsfrist*, inden hvilken den ny Ordning søges gennemført. Efter de Bemærkninger, der ledsagede det oprindelige Lovforslag ved dets Fremlæggelse, forstaa vi vel, at mulige Retsspørgsmaal kunne forhindre en øjeblikkelig Gennemførelse, men hvis en Tidsfrist ikke indføres, kan der være Fare for, at den tilsigtede gavnlige Reform helt kan gaa i Staa.

ad § 4. Hvis Menighedsraadene blive en fri Institution, maa Kirkernes Tilsyn antagelig i Kjøbenhavn sammensættes efter den nu gældende Lov (af 19de Februar 1861 § 27). Skulle lovbefalede Menighedsraad alligevel indføres, maa vi dog i nærmere Tilknytning til det bestaaende foreslaa, at kun Tilsynets ene Medlem vælges af Menighedsraadet, det andet af Overtilsynet.

ad § 6. Den første Sætning: „I et af Menighedsraadet efter Samraad med Tilsynet udfærdiget Regulativ“ bør — for saa vidt lovbefalede Menighedsraad indføres — efter Sagens Natur, da det drejer sig om en Bestyrelsessag for Kirken, ændres til: „I et af Tilsynet efter Samraad med Menighedsraadet udfærdiget Regulativ“.

I Paragraffens 2det Stykke bestemmes det, at der paa visse Tider ikke maa tages Betaling for „fornævnte Ydelser“. Dette Udtryk maatte i hvert Fald nærmere begrænses, da det i sin Almindelighed (efter Udtrykkene i Paragraffens 1ste Stykke) omfatter baade Kirkens Udsmykning, som dog næppe kan ydes gratis, Belysning, hvor fuld Belysning i en Kirke er en meget kostbar Sag, Klokkeringning, der af Kirkens Kasse maa betales til Ringeren, og som formentlig ikke bør være gratis, da i Reglen kun saadanne Begravelser foregaa fra Kjøbenhavns Kirker, som ikke ellers have Adgang til gratis Betjening, og Korsang, som i alt Fald efter den Betaling, Kirkekoret i Kjøbenhavn nu oppebærer, ikke kan forlanges udført af dette.

Med Hensyn til *Sang* erkende vi med Paaskønnelse Lovforslagets Hensigt at sikre ogsaa de fattige Adgang til at faa Sang ved deres kirkelige Handlinger. Men dette Maal naas ikke ved at yde gratis Korsang (som Kirken da maatte betale) paa en enkelt Tid. Salmesangen hører efter Ritualet med til *enhver* gudstjenstlig Handling, og man naar derfor kun ud over Vanskelighederne ved til *enhver* Tid at gøre Alvor heraf, saaledes som det formentlig kunde ske ved, at f. Eks. Kantoren eller Klokkeren forpligtedes til at synge ved de kirkelige Handlinger, hvor Koret ikke medvirker — en Ordning, der vilde svare til det i Landets øvrige Kirker gældende.

Med Hensyn til *Orgelspil* kunde vi tilvisse alle anse det for ønskeligt, at Organisterne vare saaledes lønnede, at deres Tjeneste ikke skulde honoreres særligt ved nogen gudstjenstlig Handling. Men saa længe dette ikke er Tilfældet, maa vi fremhæve Betænelighederne ogsaa ved det her foreslaaede. Thi vistnok kan det efter tidligere Afgørelser antages, at Organisten er forpligtet til at spille gratis ved Daab o. a. l., der i Stedet for at forrettes under den almindelige Gudstjeneste selv udføres lige efter denne. Ved Daab, hvor efter Sagens Natur Fællesdaab maa anses for det kirkeligt normale, lader det sig ogsaa ret let genuemføre. Men anderledes forholder det sig med Bryllupper, naar i de større Sogne en hel Række Vielser kunne begæres udførte om Søndagen efter Gudstjenesten. Thi vistnok praktiseres i nogle af Kjøbenhavns Kirker de saakaldte Fællesvielser for et større Antal Par paa een Gang, men som bekendt findes der herinde et stort Antal Præster, der anse disse for uforsvarlige (som en utilbørlig Gøren Forskel paa fattig og rig); og naar disse da med fuld kirkelig Ret beramme den ene Vielse efter den anden, kunde Organisten ved den givne Forskrift nødes til at fungere adskillige Timer efter Gudstjenesten uden Honorar.

Overfor denne praktiske Vanskelighed se vi ikke anden Udvej end, at man i Kjøbenhavn ligesom i det øvrige Land anser en Vielse med Guds Ord og *Salmesang* for fuldständig ogsaa uden Orgelspil, saa at dette altid honoreres særskilt af de paa-gældende, hvor der ikke ad frivillig Vej rejses særlige Midler til dette Øjemed.

Hertil kommer da endnu, at et ikke lidet Tal af Kjøbenhavns Præster overhovedet maa anse en Fastsættelse af visse Tider som gratis eller billigere end andre